

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

EN PERE PAU.

Ell era un bon xicot y un bon mosso.

Bon xicot, es á dir: de pasta d' agnus, y 'l seu caràcter contrastava molt ab la seva musculatura, á pesar de que no pocas vegadas s' observa entre 'ls homes aquest fenomen.

Quants n' hi ha de denarits y raquitichs qu' están dotats de un genit insoportable, que no se 'n deixan passar cap, que guardan odis y rencors y que quan ve 'l cas saben pendre terrible venjansa.

En cambi homes que 's batarian ab Hércules, si 'l deù de la forsa tornès al mon, no son capassos de aixafar un mosquit!

Aixís era en Pere Pau, fadri manyá de màquinas.

No han vist un minyó més guapo: alt, fornit, ros, ulls blaus, galdas carmesinas, caminar resolt, mirada serena: era la personificació del brau obrer catalá.

Allá al taller no n' hi havia un altre ni de més alegre, ni de més tranquil, ni de més treballador.

Bon amich dels seus amichs, compassiu ab los aprenents, generós, franch y noble, era cap-de-colla en totes las bromas, y l' héroe del treball per la forsa y la destresa.

¿Qui no ha conegut á n' en Pere Pau?

Y no obstant no era felis.

No havia conegut als seus pares y no tenia germans, parents, ni heréus. Era un arbre que vivia sol.

Vá arribar á l' época en que 'ls anys portan la reflexió y la reflexió la serietat: l' época en que l' esperit lleuger del jove se madura: en que las flors se tornan fruit, las ilusions y las esperansas realitats més ó menos amargas.

Tots los companys de 'n Pere Pau s' havian acomodat. Alguns fins tenian fills.

L' últim que l' acompanyava 'ls dias de festa cap á Vallvidrera ó á la Font groga un dia vá dirli:

—Pere Pau: diumenje que ve 'm caso; per lo tant aquesta es la última sortida. De aquí en avant no faig més societat que ab la dona.

La tornada dels dos companys s' esqueya ab la posta del sol y vá ser trista com aquesta hora del dia. Tots dos caminavan silenciosos.

—¿Qué pensas, Pere Pau? vá preguntarli aquell.

—¡Vatua 'l mon dolent! ¿qué vols que pensi? Que fet y fet hauré de seguir lo mateix cami que tú, que també hauré de buscar una dona per ferhi societat. Tinch trenta tres anys, hi anat sempre á dispesa, y vull probar qué tal es aixó del matrimoni, qué tal es aixó de la familia.

Y en Pere Pau s' animava extraordinariament al pronunciar aquestas darreras paraulas.

Aquella nit no vá dormir.

Ja hém dit qu' era bon mosso, y desde 'l moment vá imaginar que l' hi corresponia una xicota digna d' ell, una xicota que quan anès en la seva companyia, fes girar la vista dels transeunts y exclamar:

—¡Amigo, quina bona pell!

No vá costarli gayre trobarla.

Se deya Agneta, tenia dinou anys y feya de modista. Ab lo seu mocadoret al cap, la seva cara de sati, alta, esbelta, ben proporcionada, brassos dignes de una estatua y un peu petit y ben calsat, se n' hauria enamorat qualsevol que haguès tingut ulls per véurela y cor per desitjarla.

En Pere Pau era franch y decidit, y empéndrela y conquistarla y demanarla á la seva mare (no tenia pare) vá ser cosa de pochos dias.

Tot lo demés vá ser qüestió del temps necessari per arreglar los papers, per tirarlos trona avall y per anar un demati á l' iglesia, ahont lo capellá ab quatre esgarrapadas (se tractava de dos treballadors) vá unirlos eternament.

Tant poch com vá durar lo festeig á n' en Pere Pau l' hi semblava que l' havia coneguda sempre.

—Ets la mèva mitja taronja, l' hi deya somrient: hi tingut la fortuna de trobarte. Pero, Agneta, ja ho sabs, no vull sogres á casa. Tú y jo... y 'ls que vingan.

Y efectivament, vivian felissos, y com que 'l jornal d' ell bastava, no vá voler en Pere Pau que la seva

dona tornès á casa la modista.—La dona á casa. Aquesta era la seva máxima, y la professava mitj per celos, mitj per estimació, ja que dintre de la seva esfera la tractava com una reyna.

«L' ociositat es la mare de tots los vicis», diu un proverbi molt sabi.

«Una dona molt guapa es un perill pel marit que la posseheix», diu un altre proverbi si no tant sabi, no menos cert que l' anterior.

L' Agneta vivia en un quart pis del carrer de la Cadena; en lo primer pis hi vivia l' amo de la casa, jove, solter, y atrevit, qu' en lo primer moment que vá veure á l' Agneta, vá perdre la tranquilat.

Si la conquesta vá ser fácil no ho sabém; pero la conquesta vá realitzar-se.

Y quan en Pere Pau era al treball á guanyar lo pá que s' havia de partir ab la seva dona, l' amo de la casa, invariablement, pujava de un salt los grahons de l' escaleta y passava en lo quart pis horas enteras. Tots los vehins n' estavan enterats: tothom ho sabia, tothom, menos en Pere Pau.

Un dia per haverse espallat una màquina de vapor vá suspendre's la feyna: en Pere Pau vá anar á casa seva avants d' hora, y llavors vá comprendre, per sa desgracia, perque 'ls vehins somreyan quan lo veyan passar.

L' amo de la casa, ab tot y ser l' amo de la casa, vá anar escalas avall, y en un moment d' exasperació 'ls cinch dits de la seva mà dreita van pintarse en las galdas de la seva dona.

—¡Demá mudarém de casal vá dir.

Y al vespre, quan se ficava al llit l' hi anavan las llágrimas cara avall.

—Hi fet una brutalitat, deya: hi pegat á una dona.

L' endemá, encare no havia realitat lo seu propósit de mudar de casa y ja l' aucell l' hi havia fugit.

L' Agneta vá abandonar-lo.

¿Ahont vá anar?

En Pere Pau tenia dignitat y no vá tractar de averiguarho. Un dolor inmens l' hi cremava las entranyas: sentia á las galdas una escalfor de vergonya com si las hi haguessen ficadas á la fornal, y donantse cops al front ab lo puny clos, com si 'l puny clos fos un mall, exclamava:

—Donas!... ¡Oh! Malaventurat qui se 'n fia!

Lo paradís de la seva casa se l' hi havia tornat un infern en un moment no més. Totas aquellas esperansas que havia acariciat se l' hi tornavan burlescas decepcions.

En un instant vá perdre la fé, vá perdre l' amor de si mateix. Si haguès sigut capás de concebir lo suícidu s' hauria suícidat.

—Al taller ja no hi tornarás, se deya entre si mateix.

¿Qué 't dirán los companys? Y á més d' aixó, ¿per qué tinch de treballar? ¿Qui m' hi obliga? No tinch dona, no tinch fills, no tinch ningú.

Anava pèl carrer fent aquestes reflexions, y al passar per davant de una taberna, impulsat per l' instint més que per la reflexió, va entrarhi.

Va beure molt, va embrutirse, va enamorar-se de la borratxera trista que tant bé armonisava ab la situació del seu esperit.

Desde llavors ja no se 'l veyá pèl carrer sino fent tentinas: algunas nits las passava á cala Ciutat, y no obstant, desitjós de olvidar, tornava á beure, bevia sempre.

¡Pobre Pere Pau! Va perdre 'l color, la robustés, fins la dignitat va perdre en tres ó quatre mesos! Ningú 'l hauria conegut.

Era un dia cap al tart. * *

Sortia ell del carrer de Sant Pau en direcció á la Rambla, anava arreconat á la paret, quan sense saber com, va anarse'n al mitj del carrer, en lo precis moment en que un carruatje que hi entrava va arrebregarlo passantli la roda per sobre del cos.

Aquesta desgracia va arrencar un crit de angustia de tots los transeunts. En Pere Pau no feya cap moviment. Havia mort.

Lo carruatje va pararse en séch: una senyora ab lo terror á la cara va baixar, obrint ella mateixa la portella. Era hermosa y anava riquíssimament vestida y enjovada.

—¡Qu' es aixó? va preguntar.

Y fixant la mirada sobre 'l cadáver, va regoneixe á n' en Pere Pau. Era 'l seu marit.

No va tenir temps de proferir una sola paraula, perquè 'l municipal qu' estava de punt y havia presenciat l' escena, 'l hi deya:

—Res, havia de succehir: es un borratxo que anava perdut pèls carrers. Ja pot seguir lo seu camí. No se la incomodará per res: vosté, senyora, en tot lo que ha succehit no ni té cap culpa.

L' Agneta va tornar á pujar, y 'l carruatje poch segons després va perdre's de vista.

A DEL F.

CONQUISTA DE UN BALL DE TARDE.

HISTORIA VERÍDICA.

¡Ni may...!

—Balla bé vosté.

—¡Cal no!

—M' ha dit que gens ne sabia, y are veig que ballaria á la punta d' un punxó.

—¡Aixó es burla!

—No hi ha tal.

Soch amich de la vritat.

—Pues es molt exagerat,

y dispensi si dich mal.

—Si no que ho diu mitj rient

que s' ha enfadat pensaria.

—¡Vol callar!

—Ho sentiria,

senyora infinitament.

—Gracias mil pèl bè que 'm vol.

—Més del que 's pot figurar

¿Cóm vol que fassi enfadar

al ángel del meu consol?

¿Cóm vol que tingués va'or

per fer enfadá á la donzella,

que pot sè encare la estrella

salvadora del meu cor?

¿Cóm vol que jo ab intenció

res dignés per enfadarla,

si no més de contemparla

per ditxós me dono jo?

—Ay... ay... ay... quantá palica:

ja 's coneix que la sap tota.

—No gens, ni mica, ni gota,

es mon cor qui 'l hi explica.

Es mon cor qui 'm fá parlar,

que de goig furient me bat,

per que 's créu que ja ha trobat

lo que buscava temps há.

—Molt bé enganyarse podria,

—Que Déu no ho vulgui, senyora,

perque 'l engany, segú fora

la mort de tanta alegría.

—No puch creure que fos tant

y á sè cert tot lo que diu,

no voldria se 'l motiu

d' una desgracia tant gran,

puig sentiria en extrém

se 'm acusés de tirana.

—Cert...!

—Com la americana

que 'n aquest saló ballém.

Pro com tot serán rahons...

—En proba que no es aixís,

que si no té compromís

'l hi demano relacions.

—Deixémho corre per are

que d' aixó ja 'n parlarém.

—Suposo que ballarém

los balls que fan encare.

—¡Pues no faltaria més!

—No 's comprometi ab ningú.

—Pot donarho per segú.

—¡Ah! sò ditxós! fins després.

Y tot allunyantme joy dá!

pensava entre mi mateix.

ja ha picat per are 'l peix,

qui sap si s' enganxará.

Durant tots los altres balls sols mentidas 'l hi contava, 'l hi deya que 'l estimava y ella ho creya ab poch treballs.

Y sense ferli cap prech me diguè lo nom que 's deya, de que vivia, que feya y qu' estava al Poble sech.

Y com los barris d' allá son deserts si no es de dia, no més que per golosía vaig volerla acompanyá.

Ella 's volguè resisti per no deixá á unas amigas; pero armantli mil intrigas al últim se 'n vingué ab mí.

Y al poch rato de ser fora un tal xubasco caiguè, que sitiats nos tinguè en un café més de un' hora.

Ella tenia reguit per haverse d' esperar, y jo, com no 'es d' estranyar, me 'n alegrava á despit.

Y al sortir—¡vés que dirán! son las nou!—deya afligida.

—¡Oh! y la mare que may crida! quin escándol m' armarán!—

Pero á la fi vaig calmarla, y alabant son tipo hermós, 'l hi deya fora ditxós

si jo podia alcanarla. Que la volia á desdi,

que molt pláher jo tindria si fer un petó podia al seu llabi carmesí.

Y á la paraula 'l acció vaig aplicá ab rapidesa, y 'l acció fou més que admesa contestada ab efusió.

(Pero adverteix, lector meu, qu' estava la nit tan fosca, que no 's veyá ni una mosca per 'quell Ensanche de Déu.)

Tant bé creya en mon amor, tant bé 'l article 'l hi feya que aixís qu' en mos brassos queya donantme per vencedor,

me sento sens més ni més al coll una má rasposa, y un que ab véu ayguardentosa 'm demanava 'ls dines.

Tant sorprés vareig quedar que ni un mot articulava, y mentres 'l un me aguantava. 'l altre me va registrar.

Y 'm robaren sens pietat vuit drets y... ¡vá la bona!

un relloj que la dona me 'l havia regalat.

Y encare no prou contents de robarm d' eixa manera, que 'm feren tornar enrera tot solet y ben corrents

Als pochos passos que vaig ser allunyat d' aquells canallas vaig sentir unas riallas, que aquella bruixa va fer.

Y un crit de ¡tonto! seguí á n' aquells riallassas y un altre de ¡sabatassas!

mas orellas van ferli. Comprenentne la jugada me vaig posá ab tal furor,

que semblava 'l cantador quant 'l hi cau la gibrellada.

Ja 't dich que aquella ocasió ne fou pera mí ben trista, pensava fé una conquista y 'l conquistat vaig ser jo.

¡Per golós me va estar bét... mes... vull demaná una cosa, si coneixen á ma esposa, ¡per Déu! no 'l hi diguin ré.

JULIO JENER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Ván seguint las representacions de sarsuela en los quatre consabuts teatros. Unicament en la Sala Beethoven se donan representacions d' ópera, sent cada cop més aplaudits la tiple Galli Marié y 'l tenor Engel. Ultimament ha estrenat aquella aplaudida companyia la sempre aplaudida ópera *Faust*, fentse aplaudir y ab justicia, á pesar de ser una producció tant coneguda y que s' ha sentit á Barcelona cantada per tantas eminencias. Lo dimecres, los artistas francesos ván recordarse dels seus paisans residents á Barcelona, donant una funció á benefici de las societats de beneficencia y de las escuelas gratuitas.

Al Espanyol continuan explotant *La voz pública*, y ademés s' ha estrenat la sarsuela *La mendiga de Manzanares* qu' entra de plé dintre del género mitj novelero y mitj bufo propi de la sarsuela espanyola. Lo públich ha aplaudit algunas pessas de música, y s' han donat algunas representacions de aquesta producció.

Un estreno verificat en lo Tivoli. Se tracta de una

divertida sarsuela en un acte titulada *A las foscas*. Per lo demés, la companyia va desenterrant l' antich repertori. Novedats viu lo diumenje de las sobras del Tivoli. ¡Desgraciad teatro, que no ha pogut acabar la temporada ab los seus propis elements! Lo vehi 'l hi té llástima y 'l hi dona de menjar un cop cada semana.

La companyia coreográfica del Retiro ha efectuat dos estrenos: un d' ells *Fanny Esler* es de algun aparato y dona ocasió á la Canetta de fer brillar las qualitats de agilitat y bona escola que la distingeixen. L' Ortega y la nena Estrella tenen un pas á dos que alborota á tota la juventut masculina y fins fá tornar joves á alguns vells. Ellas també son las heroínas del altre ball que s' ha estrenat ab lo titol de *La gitana y el burro*. ¡Vaja, que tenen gracia! En lo mateix teatro s' ha posat l' obra infantil *La sortija*. Y per acabar de donar varietat als espectacles l' indio Escallaw ha sortit ha fer los seus coneguts jochs de dislocació. De modo que en las funciones de aquell teatro n' hi ha per tots los gustos.

Las germanas Adela y Elisa que han aparegut al Circo Equestre, venen á ser una especie de Rizarelli un bon xich inferiors als célebres gimnastas. No obstant, lo seu treball es atrevit y fet per donas sembla un' altra cosa. Lo verdaderament notable es lo treball grotesch que en la barra fixa executan los germans Avone. Mitj en broma, mitj en serio, cayent y aixecantse, fent molinets y contraccions y planxas, no hi ha cap nit que no fassan bona cullita de aplausos. Primer se cansan ells de treballar, que 'l públich de aplaudirlos.

Y prou per avuy.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Una senyora preguntava al poeta francés Piron: —De manera que, segons sembla, vosté no fá may l' amor.

—May de la vida, senyora, va respondre 'l poeta: jo sempre 'l compro fet.

Se trobava 'l músich Lulli en lo tránsit de la mort y va enviar per un confessor.

Aquest va exigir del penitent lo sacrifici de una ópera que tenia acabada y que molt prompte havia d' ensejarse.

Lulli va accedir fàcilment á aquesta exigencia, manant tirar la partitura al foch.

Lo fill del célebre músich vá queixarse per aquell auto de fé; pero 'l seu pare va dirli en véu baixa:

—No t' alligeixis y calla, que la tenim copiada.

Menjavan en la taula de Lluís XIV lo bisbe de Sennediner y 'l compte de Grammont, tots dos de una edat molt avançada.

Preguntá 'l rey al bisbe quants anys tenia y aquest va respondre:

—Senyor, vuitanta cinch anys.

—Y Grammont?

—Si fá no fá 'ls mateixos, perquè recordo qu' hém estudiat plegats.

—Lo senyor bisbe s' enganya: ni 'l un ni 'l altre, si hém de dir la veritat, hém estudiat may.

CANSONETA

PER SER CANTADA AB LA TONADA DE «VORA VORETA DEL MAR HI HA UNA DONZELLA».

Vora voreta del Born

hi ha una cascada,

que vá trigá 'ls anys de Déu

á rajar aigua.

Quan la estavan construint

diners ne mancan;

ja 'n véu veni un concejal

vestit de gala.

—Concejal lo concejal

que 'n porteu plata

¿De quin modo la voléu,

de lley ó falsa?

—Moneda bona vull jo

per sè acabada,

moneda bona vull jo,

que 'l poble aguarda.

Cap-de-munt de aquest carrer

n' hi ha una casa,

com 'l edifici n' es gran,

gran es la caixa,

de fondos no n' hi han molts

si no m' enganyan;

mes lo possible faré

pera trobarne.

Ab la véu del concejal

queda enfadada.

Concejal, lo concejal

tinguéu paraula,

que las llengües de la gent
de pena 'm matan;
de las bellas que hi han
dintre del Parque,
soch com ja veure podéu
la desgraciada;
la pajarera t'è aucells
que alegres cantan,
ànechs y peixos 'l estany
que gent los guaita
y jo, pobreta de mí,
semblo una estatua.
No 'n serás estatua, no,
serás cascada
que jo no soch concejal,
soch primé arcalde
y tant sols per tú he volgut
tenir la vara.

PERE POBLADOR.

ESQUELLOTS.

Dimars passat lo nostre Ajuntament vá fer campana. Los regidors tenen calor y no deuen voler acalorar-se: per aixó á l' hora de sessió alguns se quedan á casa fent la siesta y 'ls altres se 'n ván á las barracas de la Barceloneta á rebajarse entre las onas.

Y mentres tant los assumptos se quedan per despatxar.

Diu un ditxo: «Qui no siga bó per casat que no enganyi á la dona.»

Y dirém nosaltres: «Qui no siga bó per regidor que no busqui que l' elegeixin.»

A Montserrat hi ha la costum, que casi ha vingut á ser llei, de que á las personas que demanan hospedatge se 'ls concedeixi per tres dias.

Refiats en aquesta costum casi tots los aposentos estavan ocupats, un dia de la passada senmana; pero vá arribar al monestir una pelegrinació de cinch cents manresans, y 'ls que tenian aposento ván ser llansats á fora, á fi de hospedar als pelegrins.

¡Si será necessari que als frares de Montserrat se 'ls enviï un tractat de bona criansa!

Avants los pelegrins anavan descalsos y dormian á la pallissa ó sino á la serena.

Are 'l pelegrí vá á caball y per dormir ab matalás no té reparo en treure al que tenia dret de prioritat.

Tot se perfecciona.

Fins lo cami de anar al cel es are més cómodo que avants.

Per lo demés no seré jo qui vaja á Montserrat.

¿No saben perquè?
Senzillament, porque no 'm fassan veure 'l pelegrí.

A Nimes feyan una corrida de toros y segons sembla ván posar banderillas de foch á la plassa.

Devia ser aixis porque la plassa vá incendiarse.

La cosa no vá ser res: no vá haberhi més que 17 morts y 200 ferits.

¿No veuen? Los espanyols aném portant la civilisació á l' altra banda dels Pirineus.

Ha arribat á Barcelona una familia húngara que 's dedica á recompondre calderas y á estanyar paellas.

Vá seguint lo mon, á péu, de poble en poble, y fá ja déu anys que falta de la seva terra.

Y per lo que 'l seu aspecte indica, desde que ván sortir de Hungria no s' han rentat may més la cara.

Diu que tenen lo propósit d' emportarse'n una capa de cada un dels paissos que recorren.

Ey, entenémnos: una capa de pols.

La diputació de Madrid déu tres quinzenas al Hospital clinich de aquella vila.

Un periódich diu que sent una necessitat ineludible l' alimentació dels malalts, s' han fet reclamacions al ministre de la Governació.

Los metjes dirán lo que voldrán: tot es qüestió de règimen curatiu.

Si ells diuen que convé l' alimentació dels malalts, la diputació sosté que convé la dieta.

Un periódich refereix la següent escena presa del natural en qualsevol dels nostres ferro-carrils:

Segueixin al revisor: entra en un wagó de primera, 's posa la mà á la visera de la gorra, fá un saludo y diu:

—Senyors, farán lo favor dels bitllets?

—Entra en un wagó de segona, y sense saludo diu:

—Senyors... los bitllets.

—Entra en un wagó de tercera, y ab véu aspre y descompassada, crida:

—¡Epl... los bitllets.

Y després si hi ha una desgracia durant lo cami, surt lo Brusí á fer coro ab lo revisor, exclamant:

«Afortunadamente los coches que más sufrieron eran todos de tercera clase.»

Un candidat á diputat á Corts que duya una gran barba anava recorrent lo seu districte, fent promesas á tort y á dret y sense descalsars'hi.

Vá sortir elegit, y la primera operació que vá fer vá ser la d' afeitarse.

—¿Y aixó? vá preguntarli 'l seu secretari.

—Ja veurás, hi adquirit tals compromisos que necesito que no 'm coneguïn, si no tothom se 'm tiraria á sobre.

Després dels ensaigs fets ab lo sulfuro de carbono, 'l clero del Ampurdá s' ha encarregat de fer desaparèixer la filoxera, valentse de las rogativas y de l' aygua beneyta.

Ja 'ls sabis temps endarrera ho deyan.

Per acabar ab la filoxera se necessita un altre insecte que la destruïxi.

A veure si 'l clero ampurdanés confirmarà aquesta previsió de la ciencia.

Pero després haurém de dir:

—¿Y qui tréu al clero?

Jo comprench y m' explico molt bé l' interés que 's pren lo clero ampurdanés en aquesta qüestió.

La filoxera ataca á la vinya é indirectament ataca á la religió.

O sino digan: ¿Cóm s' ho faria 'l clero per dir missa sense vi blanch?

¿Y cóm s' ho faria per viure sense dir missa?

Se compren qu' entre la filoxera y 'l clero hi haja un desafió á mort.

Un ateo, que sempre alimenta mals pensaments, desitjaria que 's devoressin mútuament.

Ja suposo que haurán vist per totas las cantonadas un anunci proclamant la candidatura de D. Bonaventura Sellarés Jansana, lo popular sombrero del carrer de l' Unió, l' amo d' aquell barret de llauna que avants solia passejarse per Barcelona y pels pobles vehins.

A pesar de la popularitat del candidat, dupto del éxit de la seva candidatura, á no ser que prengui un determini.

Regalar un barret á cada elector que 'l voti.

Tants vots, tants barrets.

A Pontevedra tiravan una casa á terra y varen trobar una barra d' or que pesava tres arrobas.

¡Quina barra!

Un lector nostre que ha recorregut moltas poblacions de Catalunya 'ns dona copia dels següents rétols:

A Reus:

Semento Romano.
Raxolí
Cuerdas de Guiltarra
Punta de Paris y
Pusolana.

A Manresa:

Aquí se Plancha con lustre
ysinel.

A la mateixa ciutat, un altre que l' hi fá la competencia:

Aquí se plancha á la Ilustracion.

A Vilaseca:

Gran Panaderia de Pablo Sala
¡¡Ay paciencias!!
Verdaderament: la gramática castellana davant de aquestas cosas necessita molta paciencia.

QUÈNTOS.

Entre bastidors:

—¿Tens present á n'en Pepet? ¿Sabs que pensava anar á Sant Sebastiá ab la seva familia? Donchs bé: s' ha escapat ab una triple y se n' ha anat cap á Paris.

—Ja veurás, noy, ¡qué vols ferhi! L' home proposa...

—Si, just: l' home proposa, y la triple accepta.

Hi havia un senyor que no vivia massa bé ab la seva senyora y tractava de promoure un procés per lograr la separació.

—¿Será un escàndol!.. l' hi observava un amich.

—¿Y qué?

—¡Ah! Ja entench... ¡Quántas cosas no fa fer la ambició!

—¿Tú t' has cregut que per ambició de diners rompo 'l matrimoni?

—No; per un' altra ambició. Fins are no érats més que conegut y d' aquí en avant ab aquest procés ja vols ferte célebre.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Vaig tot un dia en extrém
al veure passá un hu dos
qu' era bastant caudalós
á una gran colla de gent.
Al veure'ls ab tanta pé
y rodar com á capdells
pensant tot lo dia ab ells
no vaig fer pas tres de bó.

J. ESCOFET.

II.

Al dematí quan m' hu tersa
me 'n vaig dret'cap á la dos
y á la Rosa tres hu inversa
trobo qu' espera á n' en Tot.

MATAMIGAS.

ANAGRAMA.

En total que apren de tot
de la tot s' enamoró,
qu' es la filla del seu mestre
y ella 'l sí l' hi vá donar.

ANDRÉU SABATER.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab numeros que sumats vertical y horisontalment dongan la suma de 16.

SR. NASTASI.

ROMBO.

Sustituir los pichs ab lletres que llegidas vertical y horisontalment digan: la 1.ª ratlla una lletra; la 2.ª lo que tots tenim; la 3.ª lo que fan totas las plantas; la 4.ª un peix y la 5.ª una lletra.

E. Y LOLA HERMOSA.

TRENCA-CLOSCAS.

Secall de pa.

Ab las precedents paraulas formar lo nom de una població catalana.

ESTRIPA-QUENTOS.

CONVERSA.

—Ola, Pau.
—¿Qué tal, Joan?
—Al bany me 'n vaig.
—¿Sol?
—No, ab la...

F. FIN.

GEROGLIFICH.

NO :: KT
Otlo
KE
C. C.

QUI QUICUS CABRERA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Pa-ra-u-la.
- IDEM 2.ª—So-ta-na.
- TRENCA-CAPS.—La pata de cabra.
- SINONIMIA.—Font.
- LOGOGRIFO NUMÉRICA.—Matilde.
- TERS DE SILABAS.—Ta ri ma
Ri te ta
Ma ta las
- COMBINACIÓ NUMÉRICA.—3 4 6 7
6 7 3 4
7 6 4 3
4 3 7 6
- GEROGLIFICH.—Després de temps temps ve.

LA CALÓ.

Quina caló, jo 'm fonch.

Resultat.

Lo únich alivio que trobava un bany d' assiento tot ho feya allí.

—Que fá home, miri que es vespre y aném á tancá.
—Mira noy, portam un cuixi, que 'm quedo á dormi á mar.

—¿Senyora, vol que l' hi porti?

Entre caló y pusas acabo de perdre las carns.